

SUPERMARKET SU. hILDY

peter kubică

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

peter kubica
super
market
sv. hilda

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Copyright © Peter Kubica 2004
Cover design © Dušan Babjak 2004
© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r. o., Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

Vyšlo s finančným príspevkom
Ministerstva kultúry SR

VYDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV
spol. s r. o.

Peter Kubica: Supermarket sv. Hildy
Zodpovedná redaktorka Ingrid Skalická
Jazyková redaktorka Božena Rolková
Obálka Dušan Babjak
Sadzba a tlač ETERNAPress
Prvé vydanie
Printed in Slovakia

ISBN 80-8061-185-8

Supermarket sv. Hildy

ponúka akciové ceny

Bravčové stehno /dovoz Čína/	69,- Sk/kg
Olivový olej zo slnečníc	29,- Sk/l
Bryndzový nárez /podiel bryndze 5%/	48,- Sk/kg
Sibírske banány	35,- Sk/kus
Pohodlná pánska obuv /veľkosť 49-51/	od 150,- Sk
Univerzálna farba na všetko - čierna	99,- Sk/kg

Akcia platí do vypredania zásob.

Po predložení tohto kupónu

získate **10 %** zľavu
na **50 %** akciovú zľavu.

1

Mladík prechádzal okolo pokladničky pri oddelení s domácimi potrebami a drogériou. *Opäť sa na mňa usmiala*, pomyslel si. Mala asi dvadsať a obťahnuté tričko. Veľakrát ju pozoroval, keď snímala čiarové kódy, bola jednoducho príťažlivá.

Škatuľky zubnej pasty chytala iba za okraje, akoby nechcela v štipľavej hmote zanechať odtlačky prstov. Superultratenké vložky, ak boli inej značky, než používala ona sama, povýšenecky brala medzi palec a ukazovák ľavej ruky, aby ich vzápätí, po pípnutí snímača kódov, prehodila takmer na koniec odkladacieho pultu. So sklom akéhokoľvek tvaru a na akékoľvek použitie zaobchádzala nevšímavo. *Sklo? Pch, dajte sa aj s ním vypchať!* mávala nutkanie zakričať zákazníkovi rovno do očí. *Som vari včerajšia, aby som si natrepala celý sklársky priemysel do bytu?!*

Kráčal ďalej, kývol Mirovi, ktorý zoradzoval toaletný papier a ktorý mu vždy hovoril ten istý vtíp.

„Že sa na to ne...“ odpovedal mu mladík a ešte dodal: „Veď toaletáka máš dosť.“

Miro sa rozosmial, pričom nechtiac buchol rukou do pyramídy z toaletného papiera. Tá sa zvalila a kotúče sa rozkotúľali na všetky strany.

„Dočerta,“ začul mladík Mirovo nadávanie, ale už sa nezastavoval. *Medzi moje povinnosti nepatrí ukladanie tovaru*, povedal sám pre seba a kráčal ďalej. Pohľadom ešte raz skontroloval celý priestor, v ktorom sa pohyboval Miro, pokladnička a zopár ďalších. Nepoznal dokonca ani ich mená,

pretože sa menili častejšie, než on stihol vyfajčiť kar-
tón cigariet. A on teda bol náruživý fajčiar.

Zvláštne bolo, že práve tu vedenie supermarke-
tu zvolilo agresívnu reklamnú taktiku, a tak si zá-
kazník v každej uličke medzi regálmi mohol prísť na
svoje. Záviselo to od toho, akej farbe holdoval. Za-
stavme sa hneď v krajnej, ktorej vládla zelená. Ze-
lenkavé vrecia s pracím prostriedkom sa povalo-
vali celkom dole, nad nimi trónili ropuchovité tekuté
mydlá, aviváže, zubné kefky. Vo výške očí priemer-
nej nakupovaniachtivej ženy, pretože štatistiky tvr-
dia, že toto oddelenie navštevujú z desiatich ľudí iba
dvaja muži, nachádzali sa parfumy, laky na nechty
i farby v odtieni borovicového ihličia. Svetlozele-
ná ponuka najrozmanitejšieho tovaru žiarila zhora,
akoby spoza nej vychádzalo slnko poznania. *Aha!*
Skoro by som bola zabudla na novú vázu, pomyslela
si akási tridsiatnička v pokrčenej dlhej sukni a vyťa-
hanom roláku, na ktorej mladík zakončil svoje po-
zorovanie.

„Dobrý deň, ujo,“ prihovorilo sa mladíkovi diev-
čatko. „Kde je moja mamička?“ Hlas sa mu postup-
ne menil na plač.

Usmrkanec akýsi! pomyslel si, ale zahryzol si do
jazyka a potlačil svoju mrzutosť. „Neplač, určite ju
nájdem.“

Dievčatko si utrelo slzy i nos do rukáva a chyti-
lo ho za ruku. Smerovali k informačnému centru,
odkiaľ sa dá cez mikrofón osloviť celý supermarket.
Ľudia sa obzerali za zvláštnym párom. Dievčatko
kráčalo ruka v ruke s vysokým mladíkom, asi dvad-
saťpäťročným, oblečeným v uniforme ochranky.

„Máš novú frajerku, fešák?“ zažmurkala naňho

odfarbená štyridsiatnička, ktorá vybaľovala zeleninu. Zámerne vypla prsia, oprela sa o regál s koreňovými plodmi zeme. Zvýraznila pripravenosť na možný flirt, prsty si vnorila do záplavy vlasov, pričom odhalila vyholené podpazušia. „Myslela som si, že si na staršie,“ dodala ironicky, pretože vytrvalo odmietal jej pozvania na pohárik i akékoľvek iné spôsoby na zblíženie s ňou.

Krava, ulavil si v duchu, *keby už bolo poobede. Dnes to asi nevydržím.* „Čau,“ vyštekol na brigádničku, ktorá v informačnom centre pečiatkovala pokladničné bloky. „Tu ti nechávam toto dievča. Vyhlás, že sa stratilo, nech sa nájde jeho matka.“

Vydýchol si, až keď vošiel na toaletu. Umýval si ruky, akoby chcel zmyť neviditeľný nános dobro myselnosti. Najskôr siahol po voňavom tekutom mydle, ale sladkastá vôňa nie a nie prekryť pocit špiny. Z vedľajšieho umývadla si vzal obyčajné tvrdé mydlo, ktorého drsnosť, hoci mal na muža až príliš jemné ruky, ho privádzala k uspokojeniu. O hodinu neskôr aj fyzicky zmyl zo seba záchvevy súcitu, a to vtedy, keď sa mu podarilo chytiť zlodca.

„Pusť ma!“ kričal štyridsiatnik, pričom chcel uvoľniť zovretie svojho prenasledovateľa. Slušný človek, pomyslel by si na prvý pohľad každý, kto by ho videl prechádzať jednotlivými oddeleniami supermarketu.

Neodpovedal, jedinou odpoveďou bolo ešte silnejšie stisnutie rúk.

„Ty pes, veď ja si ťa nájdem,“ vykrikoval zlodec a odpľul si.

Mladík sa zamračil ešte viac a ťahal muža do kancelárie, aby neboli na očiach nakupujúcich ľudí. Vo

dverách sotil muža tak prudko, že ten stratil rovnováhu a čelom narazil do hrany stola. Z rany sa mu spustila krv, ale mladík si ho nevšimol. Vytiahol cigaretu zo škatuľky a zapálil si. Zdvihol telefónne slúchadlo. „Áno, prídte ku mne, mám tu straku.“

„Človeče, aspoň mi daj niečo, nech si to utriem,“ zmeneným tónom prehovoril muž. Prstami sa opatrne dotýkal čela a vystrašeným pohľadom pozoroval mladíka. „Mohol by som ti byť otcom.“

„Tak teda, foter, počúvaj ma,“ precedil cez zuby mladík, ktorý sa medzitým k nemu nahol a stisol mu hrdlo tak silno, až mu zbeleli prsty. „Neznášam typy, ako si ty, chce sa mi z teba vracať. Celý deň tu oxiduješ, všetko ohmatávaš svojimi špinavými rukami a nakoniec ešte kradneš.“

Ozvalo sa zaklopanie. Do kancelárie vošli dvaja uniformovaní policajti. Podali si s mladíkom ruky. Jeden z nich zdvihol zlodeja a druhý poznamenal: „Tento týždeň sa ti akosi darí. Normálne by som na teba stavil.“

„Nepreháňaj,“ zasmial sa mladík. „Aj tak som už druhý mesiac bez prémie, vínového zlodeja som stále nedostal.“

„Fakt?“ pokračoval policajt v rozhovore s ochranárom. „Vínový zlodej ešte úraduje?“

„No práve, nech by som chytil aj sto takýchto pajácov,“ ukázal prstom na zatknutého muža, „tak naňho nemá ani jeden. Vyberá si len najfajnovšie...“

„Koľko vlastne stojí také lepšie?“ prerušil ho prvý policajt, ktorý pravou rukou pridržiaval zatknutého, ako keby držal svojho psa, keď je s ním na raňajšej prechádzke v parku a zrazu sa objaví lákavá korisť.

Pes by sa chcel vytrhnúť svojmu pánovi, ale ten ho drží tak nakrátko, že sotva môže dýchať.

„Taká kvalitná, fakt kvalitná odroda kabinetného, napríklad ročník dvetisíc, keď bolo slnko k hroznu zvlášť štedré, ťa vyjde aj na dve tisícky. A keď si to vynásobíš desiatimi, lebo toľko fliaš zmizlo minulý mesiac, tak je to slušná sumička.“

„To hej,“ zamyslel sa druhý policajt. Kalkulačka v mozgu mu okamžite vypočítala výslednú sumu. *Dvadsaťtisíc! Dočerta, mať každý mesiac o dvadsať litrov viac, tak by som sa so ženou hádal deň čo deň. Vyplatil by som jej milovaného bračeka, pri predstave tváre svojho švagra automaticky zaťal päsťe, a mal by som s ním aj s celou jeho rodinou pokoj. Navždy!*

„No, poď už,“ vyrušil policajta z myšlienok kolega, ťahajúc ho za rukáv uniformy. „Šéf sa nás už určite nemôže dočkať.“

Policajti odišli so zakrvaveným mužom. Nakupujúci sa za nimi obzerali, živo gestikulujúc.

Mladík si sadol na stoličku, aby mohol sledovať obrazovky, mapujúce celý supermarket. *Hm, tá brigádnička je celkom pekná*, pomyslel si. *Miro zase ukladá toaletný papier. Pokladničky v potravinách vydávajú drobné a kontrolujú nákupy*, zdá sa mu, že päťka sa tvári napäto. *Určite zas cigáni a napočítava tomu chlapovi dvakrát to isté – to je jej štýl, a trojka, tá asi čosi berie. Raz je totálna flegmoška, a potom...* Prstami dravo siahla po krehkých zákuskoch, zabalených v žltkavom papieri, takže na ňom ostali ostrovčeky neznámych šľahačkových a pudingo-vých krémov, ale mladík si ju už ďalej nevšímal, pretože sa zameral na pult s mäsom.

To ma podrž! preblesklo mu myslou, už nikdy si

nekúpim šunkovú salámu, keď vidím, čo to hovädo robí. Celkom zreteľne videl mäsiara, ako medzi čerstvo nakrájanú salámu vkladá oschnuté staré kúsky, dokonca sa mu zazdalo, akoby medzi ružovkastou farbou mäsových výrobkov zazrel aj nenápadný zelený odtieň. *Hygiena nadovšetko!* pousmial sa a pohľadom blúdil ďalej po supermarkete.

„No konečne si prišla,“ povedal nahlas, hoci bol v miestnosti úplne sám, utierajúc si spotené dlane do nohavíc. *Už som myslel, že sa mi skončí služba, a ja ťa vôbec neuvidím, defča,* prihovárал sa obrazovke monitora, na ktorej bolo vidieť mladú ženu v tmavej sukni po kolená a bielej blúzke. Mal rád tie intímne chvíle, ktoré prežíval so svojou neznámou.

Radil jej pri výbere kozmetiky, obdivoval oblečenie, ktoré si vyberala, iba ľutoval, že nemá kameru aj v kabínke, v ktorej si ho skúšala. Dnes sa mu však zdala akási smutná, *tak rád by som ťa, defča, objal a potom pretiahol. Dokelu, normálne sa zo mňa stáva romantik.*

Zazvonil telefón, mladík ho však ignoroval. Jeho neznáma si totiž prezerala spodnú bielizeň. *V takej chvíli sa predsa nedám vyrušovať. Nikým a ničím.*

2

„Marek, prestaň,“ zašepkala mladá žena, oblečená v tmavej sukni po kolená a bielej blúzke, svojmu spoločníkovi. Obaja stáli pri presklenom pulte s bielym zlatom. Bodové osvetlenie v kombi-

nácii so sklom priťahovali zrak. Lúč, lámaný rôznymi uhlami nastavených zrkadiel, kĺzal sa po zlatých šperkoch. Oblé prstene sa ešte viac zaokrúhľovali, pripomínali slnká inej galaxie, hrany náučnic podmanivo vábili prsty, len na jeden dotyk, a človek sa ich už potom nikdy nedokáže vzdať, aspoň to sľuboval reklamný leták, visiaci nad hlavou predavačky. „Už som ti tisíckrát povedala, že nebudem nakupovať hneď v prvom obchode.“

„Ale mne sa páči,“ odvrkol a kývol na predavačku. Milo sa naňho usmiala a spýtala sa, čo si želá. Konala automaticky, s predstieranou ochotou. Bola presvedčená, že nič nekúpi. Už si však zvykla na takýchto zvedavcov. *Všetko si stále obzerajú, vypytyjú sa ma, tváriac sa pritom, akoby vyštudovali zlatníctvo na vysokej škole. Na cenu sa radšej nepýtajú.* Túto otázku si nechávajú v zálohe dovtedy, kým jej nedôjde trpezlivosť. Niektorí dokonca už aj zapochybovali o kvalite tovaru, ktorý ponúka. Neodpustili si pritom ani poznámku, že keby núkala výlučne vlastný tovar, a vtedy na ňu obyčajne žmurkli, určite by nezapochybovali o jeho akosti. Naposledy to na ňu skúšal pred týždňom akýsi Bratislavčan, že on si predstavoval niečo drahšie, honosnejšie, a „né iba za šesnásť litrov“ – takto ho napodobňovala kamarátkam počas jednej z ich mnohých párty, keď si chcela nájsť „konečne poriadneho chlapa“. To už nebolo napodobňovanie niekoho, to bola ona. Vyblednutá z toľkého lesku, s ktorým prichádzala do styku každý deň.

„Chcel by som tento prsteň. Mohli by ste mi ho ukázať?“

Predavačka naučenými pohybmi odomkla skrin-

ku, aby mohla vytiahnuť kazetu s prsteňmi. Muž sledoval jej prsty, ako sa dotýkajú drahého kovu, ako zmyselne hladkajú diamant na prsteni. Zdalo sa mu vzrušujúce, ako horúca pokožka koketovala s chladným zlatom. Magickosť chvíle ho zhypnotizovala natoľko, že nereagoval na dotyk na svojej ruke. Necítil, že sa ho dotýka žena, s ktorou sa pred chvíľou hádal. Pevne mu stisla dlaň, on nič, nereagoval na ich tajné znamenie, ktorým sa vždy dorozumievali. Pustila mu ruku a nahnevane povedala: „Ak ho kúpiš, tak si ho budeš nosiť sám.“ Prudko sa otočila a rýchlym krokom odkráčala.

Najskôr ju chcel zastaviť, ale ruka mu zmeravela v začatom pohybe, pretože sa opäť zahľadel na predavačkine prsty a na ich láskanie so šperkom. „Áno, presne ten som myslel.“

Mlčky mu ho podala, pričom sa im dotkli prsty. Ten dotyk síce trval okamih, ale bolo v ňom niečo fyzické. Prvá sa odtiahla predavačka, aby sa venovala ďalšej zákazníkke. Myšlienkami však ostávala pri tomto zvláštnom páre a prsteni. *Si ale hlúpa hus!* odprevádzala zrakom mladú ženu v bielej blúzke a tmavej sukni. *Čo by som ja dala za taký prsteň! Ved' od neho je iba krok k zásnubam a potom k svadbe.*

Slovo svadba ňou lomcovalo, znelo v nej ako mnohonásobná ozvena, ktorej sa nedokázala zbaviť. Zákazníčky, panej v rokoch, ktorá chcela kúpiť niečo neteri na birmovku, niečo „véelmi peknéé“, ako afektovane zdôraznila, „aléé do šéésť stoviéék“, sa musela spýtať ešte raz, čo povedala, pretože vnútorná ozvena jej zabraňovala v akomkoľvek chápaní sveta vôkol seba.

Prečo ja nemám také šťastie a nikto mi nekúpi